

U G T

**BUTLLETI INTERIOR
DEL
SECRETARIAT DE CATALUNYA**

nº reg 4645

ACEDO
FONS
MILADON

Adherida a la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures (C. I. O. S. L.)	Nº 6 Gener del 1959
---	------------------------------

Llibertat pels empresonats!

**Mentre es manté empresonats i es persegueix a dignes treballadors
es permet l'exportació de capitals**

Corrupció i arbitrarietat: lleis franquistes

L'opinió ciutadana de Catalunya continua a manifestar-se

Poques vegades, com aquest any s'ha sentit tant, en aquestes diades, la dificultat per viure decentment, i l'impossibilitat dels treballadors de celebrar les festes anyals que —com una mofa més— venen a recordar les grans diferències socials que són la tònica de la vida espanyola.

Endeutant-se, comprant a crèdit, fent esforços extraordinaris, els treballadors han passat com han pogut aquestes setmanes d'eufòria general. Eufòria relativa, ben minvada aquest any però en els medis comercials que no han venut ni la meitat del que acostumaven a vendre, i en els industrials on la crisi es fa sentir també. Com es presenta el 1959? Simplement amb més dificultats que mai. Els assalariats només podran vencer-les si saben reprendre l'acció en el moment oportú. D'això tot-hom en té clara consciència ací. A desgrat dels empresonaments, la gent sap que el règim és feble i que no resistirà una nova acció demanant l'augment de salaris. Cal però demanar-los, exigir-los. I, quan arribi l'hora, fer-ho amb l'arma suprema dels treballadors: la vaga.

Els capitalistes en tenen d'altres, d'armes, per vencer les dificultats. L'exportació de capitals a Suïssa, per exemple. Tot-hom coneix a Barcelona els noms dels personatges que s'han dedicat a aquesta ocupació. Hi ha entre ells industrials del tèxtil, personalitats de la medicina i del règim, comerciants. Però aquests, no són els únics. Les personalitats polítiques madrilenyes complicades són importants, i els exministres i els ministres actuals que tenen comptes oberts en els bancs suïssos són nombrosos. El senyor Arburua, el senyor Carceller, en saben alguna cosa. I també Nicolás Franco i la Sra Carmen Polo. L'escàndol ateny també

CRONICA DE BARCELONA

militars, banquers, falangistes, funcionaris de l'I.N.I. i governadors civils. El senyor Acedo, per exemple, deu sentir-se directament aludit per aquesta demanda que fa el govern pregant que es retornin els capitals i prometent una bona prima als que ho facin.

Car aquesta és la única mesura que s'ha pres per a punir als responsables de l'evasió de 300 milions de dolars; demanar-los que els tornin i no volen tornar-los. A Suïssa estan segurs; a Espanya, no. I demanen que la família Franco doni l'exemple, o que comenci el senyor Arburua. En realitat, el que es vol és ofegar l'afer. Però el que és cert és que l'afer ofegarà el règim.

Un magistrat instructor extraordinari amb instruccions extraordinàries

El magistrat Senyor Josep Maria Valliats Bosch, President del Tribunal de Delictes Monetaris del Ministeri de Finances ha estat designat com magistrat instructor extraordinari.

Sembla que aquest senyor ha rebut l'ordre extraordinària d'ofegar l'afer i d'arranjar-lo amistosament.

Esperem, però, que per tal de sortir al pas dels rumors que circulen aquest publicarà la llista completa de tots els noms trobats en code sobre l'agent banquer suís.

I és per això que cal decidir-nos a protestar.

La protesta l'ha plantejada també l'Abad de Montserrat contestant precisament uns atacs de l'Acedo, que l'acusava de «manejos separatistas». L'església —diu— vol el «benestar social», vol la «justícia», vol la «llibertat». Ja era hora que s'alcés una veu eclesiàstica per recordar aquestes veritats cristianes, tant sovint deformades a l'Espanya de Franco. El sermó de Dom Escarré —que retorna de Roma i ha estat rebut cordialment al Vaticà— ha tingut grans repercussions. Indica un important canvi de posició de l'Església? Aquesta ha comprés finalment que s'ha de desolidaritzar de la dictadura més brutal i corrompuda de l'Europa occidental? Les gestions de Montserrat en favor dels empresonats són igualment un índex del seu interès pels que sofreixen en favor de la «llibertat», de la «justícia», del «benestar social»? Nosaltres, que des de sempre lluitem en favor d'aquestes valors hem de saludar el sermó de l'Abad i dir que esperem que serà seguit de noves afirmacions.

Aquestes afirmacions la classe obrera, capdavantera del poble de Catalunya, ja fa temps que les ha fetes: amb les manifestacions ciutadanes, amb les vagues de protesta, amb la reorganització sindical i amb la voluntat de menar fins al final la lluita per la llibertat i la democràcia. Al començar l'any 1959, els treballadors saben que, cada vegada més, la dictadura es incapaç de fer front als problemes socials i econòmics i que cada dia sorgeixen nous aliats en la lluita contra la tirania. Es per això que reafirmen llur voluntat d'atènyer la victòria i de contribuir demà a refer el país, en un règim de justícia social i de llibertat.

JUSTICIA PELS LLADRES QUE ESPECULEN AMB LA FAM DELS TREBALLADORS

HORES GRAVIDES I PLENES D'ESPERANÇA

El contexte social, polític i moral del nostre país no dona per afiliar-se en la marxa del progrés social de l'Europa actual. Mentre en els altres països del nostre continent el benestar dels treballadors millora cada dia en el paradís franquista les condicions materials i de vida d'aquests es van reduint a la mínima expressió.

A les jornades esgotadores de dotze i catorze hores, als preus elevadíssims dels queviures, als salaris de misèria, a les restriccions de tota mena que cal suportar s'hi han d'ajuntar l'incumpliment i els atentats —augment de la jornada de treball a les mines per exemple— a la legislació social en vigor. Legislació social que no és altra cosa que lletra morta i per a usos de propaganda.

Però el descontent de la classe treballadora és latent i tendeix a exterioritzar-se. D'ací que s'adoni que s'imposa un esforç de protesta i hostilitat per almenys posar al descobert aquesta mena de confabulació d'interessos que esmerça tota llur habilitat en cobrir una realitat pròpia d'un país primitiu.

Persecucions, malestar econòmic, detencions, escàndol financer, malestar social, evasió quantitativa de capitals, corrupció, designació permanent de jutges i magistrats especials, mesures represives, etc., signes evidents de la descomposició i degradació de la més monstruosa de les situacions polítiques.

L'hora de cloure el cicle tenebros del franquisme s'apropa fatalment, deiem en un dels nostres darrers comentaris. Tot el que es faci per a perllongar la seva existència i retardar una successió que és inevitable allunya les possibilitats de que una solució pacífica pugui intervenir, afegim avui. L'ensulciada dels darrers bastions del dictatorialisme sud-americà són prou eloquents.

Preservar, aquesta gran aspiració del nostre poble vers la llibertat, la democràcia i la justícia social, dels esculls de la violència, del desordre, de la regressió. Superar una situació que s'agreuxa ràpidament i que pot desembocar en solucions de violència i de desastre eus aci el sentit de la nostra acció en aquestes hores gràvides i plenes d'esperança que vivim.

Per això cada vegada que noves veus s'ajunten a les nostres, a les de la classe treballadora organitzada, protestant contra un estat de coses que pren formes menaçadores, mereixen la nostra aprovació. Elles confirmen de que són tots els estaments del nostre poble els que sofreixen les conseqüències d'un règim que és incapaç de fer front i solucionar els problemes de tot ordre que el país te plantejats. Elles reafirmen el caràcter particular i tirànic del règim que sofrim.

Règim defensor d'interessos d'uns quants en perjudici dels generals de tot el poble. Règim d'aprofitats generador de misèria. Règim de desordre i guerra civil. Règim que solament és manté en el poder per mitjà de la força, la violència i la repressió. Règim contra el qual, totes les voluntats, totes les adhesions, han de cristal·litzar-se en un sol objectiu: **FORAGITAR-LO.**

REALITATS DEL PAÍS

Els espanyols no saben encara que gracies al regim salvador franquista es troben en condicions de fer miracles econòmics, jurídics i socials. No solament tota la màquina de l'estat funciona a base del pillatge dels ciutadans i el privilegi de les oligarquies, sinó que les empreses paraestatals creades per a fomentar el desenvolupament industrial del país i la riquesa general ofereixen la sorpresa d'absorbir capitals de l'estat, fer una producció cara, empobrir els productors i el mercat i enriquir els jearques que interveuen en tot aquest monopoli de la indústria i el comerç nacionals.

Naturalment, els ferrocarrils espanyols no podien ésser cap excepció i tot i ésser una vergonya pel país i per Europa i una prova de com un servei públic pot convertir-se en una rêmora del progrés i una forma d'esgotar la paciència dels usuaris, també participen del miracle i tenen patent de mal servir i arruinar tothom en benefici d'uns quants, d'aquests quants que ho acaparen tot, llo tenen tot i ho balafien tot.

Per un país de més de 500.000 kilòmetres quadrats, la R.E.N.F.E. o siguin els ferrocarrils d'Espanya, tenen en explotació o en mal servei, 13.314 kilòmetres de via o sigui la proporció més inferior d'Europa. Hi ha només 1.345 kilòmetres de via doble i n'hi han 1.567 d'electrificats, la major part d'abans de la guerra. Les pèrdues globals de l'any 1957 foren 1.908 milions de pessetes per despeses d'explotació i 960 milions de pessetes per càrregues financeres i l'estat franquista ha hagut d'aportar per a cubrir-les la petita suma de 2.250 milions de pessetes. D'ençà que el franquisme es va imposar el sacrifici de salvar el país, les pèrdues acumulades fins al 31 de desembre del 1957 pugen a 13.432 milions de pessetes i cada any són més quantioses ço que demostra que els serveis es perfeccionen.

Resulta, però, que alguna compensació hi ha d'haver per atenuar aquest quadre de desolació i de misèria. Deu ésser amb aquest fi pietós que va fundar-se una empresa que es titula Compañia Auxiliar de Ferrocarriles, S. A., un catau d'enxufats i vividors, la qual no sap com fer-ho per a distribuir els beneficis i dissimular el privilegi de la seva explotació. Ara mateix ha tingut la bona pensada de posar en circulació 287.030 accions de 500 pessetes cada una regalant-ne 66.238 als vells accionistes a raó de una nova, de franc, per cada deu accions velles que tinguin. Com que les accions de la benèfica Compañia Auxiliar de Ferrocarriles, S. A. es cotitzen a la borsa a raó de 2.550 pessetes cada una —cinc vegades el seu valor nominal—, resulta que amb aquest petit present suplementari el «pobre» accionista fa un negoci de 2.445 pessetes per cada deu accions que tingui, més ben dit, 244,50 pessetes per acció.

FERROCARRIL

Per tal que les restants 220.792 accions noves no vagin a parar en «males mans» la Compañia Auxiliar de Ferrocarriles, S. A. ofereix vendre preferentment als accionistes una acció de les noves per cada tres que en tinguin de les antigues al preu nominal de 500 pessetes cada una, més 250 de prima amb destinació a la reserva. En aquest cas, tenint en compte la cotització de les accions a la borsa, el benefici que fa l'accionista que en compra una de nova per cada tres que en té es és 600 pessetes per acció. Total, que el «pobre» accionista fa un negoci de 844,50 per cada acció de 500 pessetes nominals que posseix cosa que correspon

EL MISSATGE

Davant la cort de marionetes que l'en-volten, ha llegit Franco el seu missatge als espanyols. Missatge tan innocu com ple de mentides.

«Permeteu-me —digué— que amb la meua veu faci irrupció en la pau i intimitat de les vostres llars».

Segurament el dictador recordava, encara que va silenciar-ho, els dies 6 de setembre i 8 de novembre passats, dates en que els sicaris del règim obeint ordres draconianes dels seus amos feien irrupció en infinitat de llars espanyoles i s'emportaven per la força a més d'un centenar de ciutadans i els mantenien incomunicats durant llargues setmanes en els centres policials.

Als qui dubtin d'aquestes afirmacions nostres els invitem a contemplar els cossos dels tres detinguts de San Sebastià i als dels empresonats d'Asturies. Els cossos maltractats d'aquests homes són la veritable imatge de la Pàtria.

Metges, treballadors, advocats, escriptors, estudiants i professors han estat injustament i cobardament empresonats.

Han pagat amb llur pròpia llibertat les justes ambicions del poble que cerca de

per PASCUAL TOMAS, Secretari

Augment de la jornada

Un decret publicat en el «Boletín O de treball a les mines de ferro és port de set a vuit hores diàries de treball. I de l'hora suplementaria havia provocat augmentar la durada de la jornada de

Com és pot veure el franquisme dels treballadors. A la baixa dels salaris s'hi pot ajuntar l'augment de la jornada.

Evidentment la legislació social del Elia permet tots aquests atentats contra obrers.

RADIS FRANQUISTA

OUS DE GALLINA

S D'ESPANYA

a un modest benefici de 168.90 per cent.

Naturalment; el balanç de la benèfica Compañia corresponent al 1956 ens explica, en part, el com i el què d'aquests sorprenents beneficis. Les despeses generals es xifren en 9.179.000 pessetes i el dividend repartit en 8.492.000. A les reserves legals «voluntàries» s'hi van atribuir 34.003.000, pessetes, és a dir, que les despeses generals representen només el 21 per cent de les ganancies líquides, el dividend repartit el 18 per cent i les reserves voluntàries, o sigui l'escandalós benefici suplementari, el 61 per cent el qual, naturalment, també correspon als accionistes.

D'UN MALVAT

nou a ésser sobirà dels seus actes i de les seves decisions històriques.

La brutalitat de la represió franquista no ha aconseguit però, cap dels objectius que es proposava. Seguim tan puixants com ho erem ahir. Amb noves ferides en el nostre cos col·lectiu, sense el concurs d'algun dels nostres millors amics, però, amb idèntica moral i més segurs de la victòria que mai.

El món democràtic ha pogut veure, pel finestral que l'exili manté obert, les estampes de la veritable Espanya i les conegudes causes i raons que justifiquen i augmenten la nostra aversió contra el franquisme. Hem guanyat moralment una nova batalla. Guanyarem, n'estem segurs, les que manquen encara pel lliurar contra el dictador.

Espanya serà salvada amb el concurs de tots els homes capaços d'ésser i sentir-se demòcrates, tolerants i justos. Som legiò. Uneix-te amb nosaltres lector amic.

Espanya, en el seu conjunt geogràfic, moral, social i polític té avui un nom històric: FUENTE OVEJUNA.

Contra la dictadura! tots a una!

General de la U.G.T. d'Espanya a l'exili

de treball a les mines

«*Oficial del Estado*» estableix que la durada de treball durant el primer trimestre del 1959, els moviments vaguistes que el pagament de treball han determinat al Govern franquista treball a les mines.

«*Oficial del Estado*» estableix que la durada de treball durant el primer trimestre del 1959, els moviments vaguistes que el pagament de treball han determinat al Govern franquista treball a les mines.

«*Oficial del Estado*» estableix que la durada de treball durant el primer trimestre del 1959, els moviments vaguistes que el pagament de treball han determinat al Govern franquista treball a les mines.

Convindria que els nostres treballadors s'assabentessin d'aquest miracle que, com tots els altres, només pot donar-se a l'Espanya franquista. Ells es pensen que la misèria és inevitable, que el país és pobre i que gràcies que puguin treballar i no es morin de gana. El Caudillo se sacrifica i tot marxa malgrat la desgràcia d'ésser espanyol. Enlloc del món no hi ha tanta misèria com a Espanya, però enlloc del món no hi ha tants privilegiats, tants rics, tanta gent que visqui de la inicua explotació del poble, ni tantes empreses que facin beneficis superiors al cent per cent després d'haver repartit suborns, propines i corrupció a tort i a dret, resultant que l'estat, els serveis públics, les empreses paraestatals i una gran massa de banques i empreses privades no son res més que màquines de robari a l'engròs, sense contemplacions, sense entranyes, amb la garantia de les forces armades, amb la benedicció de l'alt clergat i amb la ignorància, la paciència i l'endurança d'un poble criat en la fam, educat en el fanatisme i l'obediència, carn d'escorxadors i massa espectral d'una escena dantesca.

Així, doncs, el servei públic dels ferrocarrils d'Espanya, que no pot anar ni en rodes, que és una vergonya pública, que paga salaris de misèria als seus servidors i maltracta els seus usuaris i, a més a més, perd cada any 2.250 milions de pessetes, dona lloc a l'existència d'una Compañia Auxiliar de Ferrocarrils, S. A., que com altres crancs de l'estat franquista dona lloc a beneficis de més del cent per cent, cosa que tampoc es veu enlloc del món i que cal pregonar-la als quatre vents: Espanya, el país de la suprema i inagualable misèria, i el país dels beneficis més fabulosos, el país dels grans pirates i privilegiats, inagualable enlloc del món. ¿Us fa estrany que tots aquests gangsters facin exportació de capitals, s'emportin els diners a currua feta i ningú no els castigui ni els condemni car ells saben que aquest miracle, aquesta monstruositat, no pot durar sempre, i no es refien dels ferrocarrils per a poder fugir a temps i per endavant col·loquen a l'estranger una part del botí acumulat amb tants anys de tirania i robari desfermats?

SEGUEIX LA CURSA

El balanç del Banc d'Espanya del 30 de setembre darrer senyala un augment de 1.084 milions de pessetes en la circulació de bitllets ço que situa el total de la circulació fiduciària a 69.038 milions —dotze vegades més que en 1936. L'augment en relació al mes d'agost és de 1,59 % i el dels sis darrers mesos — d'abril a setembre— suma 4.405 milions de pessetes o sigui un tant per cent de 6,81. La cursa inflacionista segueix i es va acostant el moment que la famosa pesseta de l'Imperi valdrà menys de cinc cèntims de la pesseta de la República.

Ja fa alguns anys que en un Congrés nacional de criadors d'aviram que va celebrar-se a Reus va establir-se que a Espanya es produïa un ou per habitant cada quatre dies. No és pas una proporció desesperada sobretot si es té en compte que hi ha molta gent que pateix del fetge i no pot menjar ous encara que els hi regalin.

El cas és que a cada moment s'han de fer importacions d'ous perquè el mercat està sense i s'escau que s'importen de països petits i superpoblats com Bèlgica, Holanda i Dinamarca la població dels quals és més del doble que la d'Espanya, proporcionalment. ¿Com s'ho duen fer aquests països per poder criar tanta aviram i poder exportar ous i gallines a països grans i mig deserts com Espanya?

Suara llegiem una quantes llicències d'importació concedides entre les quals figuren: 100 milions de francs francesos per a importar ous de França; 3.900.000 corones daneses per a importar ous de Dinamarca; 18.900.000 francs belgues per a importar ous de Bèlgica. Hom es pensa que de França, Bèlgica, Dinamarca, Holanda i altres països per l'estil, Espanya importa eines, motors, material elèctric, alumini, cables, etc., és a dir material tècnic que no pot produir-se a Espanya. No senyor; ultra totes aquestes coses, Espanya importa ous, ous de gallina, de tots aquests països on sembla que no resta espai per a muntar una granja o un petit galliner.

Fa milions d'anys que es produeixen ous de gallina, que l'home els menja, que l'home va aprendre a domesticar aquests animals, a nodrir-los i fer-los produir aquest aliment ric i compost de grasses, lecitina, colesterolina, albúmines, calcs, etc., etc., que s'usa de tantes maneres en tots els països d'Occident i ha resultat una substància nutritiva essencial en les societats modernes. Però Espanya que té terres de sobres i que podria produir gallines i ous per a proveir tot l'Occident i atipar-se esplèndidament ella mateixa resulta que ha d'importar ous, que van escassos, que són molt cars i que li costen divises que no té i que ha de captar miserablement empenyorant el seu sol i la seva dignitat! En aquest cas, com en el de tots els productes elementals que es coneixen i es consumeixen des dels principis dels segles, no es pot al·legar la manca de maquinàries, de matèries primes, d'energia, de combustibles, de transports; ni tampoc la de mercat. És la mentalitat primària dels governs i de les classes directores que han volgut viure a costa del poble i l'han privat de propietat, de llibertat, de treball i fins de nutrició o de nodriment. Son molts els que volen viure a costa dels pocs i d'ací resulta el vell aforisme que diu que a força de voler menjar l'ou sense nodrir la gallina ni donar-li temps de pondre hom acaba menjant-se la gallina i quedant-se sense res que és en realitat el que passa a Espanya.

DRET de LLIURE ASSOCIACIO i SINDICACIO

La protesta contra els empresonaments

L'onada d'indignació que a tot el món ha provocat l'empresonament de treballadors i defensors de sentiments democràtics continua a manifestar-se. A les protestes de totes les grans organitzacions democràtiques i liberals i a les d'eminents personalitats de totes les branques del saber i de la política s'hi poden ajuntar avui els comentaris, gens elogiosos al règim franquista, dels principals òrgans de la premsa.

Rotatius tan importants com el *New York Times*, *Le Monde*, *The Observer*, *The Economist*, *La Giustizia*, etc., per exemple, han comentat severament aquest nou atentat als Drets de l'Home perpetrat pel franquisme. Tots coincideixen en senyalar la resonància que aquestes detencions han tingut així com l'inestabilitat del règim.

Per altra part les organitzacions sindicals C.I.O.S.L., C.I.S.C., Trade Unions, A.F.L.-C.I., amb llurs filials, continuen llur acció orientada a obtenir la llibertat de tots els detinguts i han adoptat en aquest sentit les resolucions pertinents.

Es així per exemple que sabem que la majoria de rapports que, dels Ambaixadors d'Espanya a l'estranger, arriben al Ministeri d'Estat parlen del descontent que en l'opinió pública produït les detencions i de les nombroses protestes que han provocat.

Protestes dels diputats socialistes britànics

Igualment més de quaranta diputats laboristes han exigít el respecte dels drets de l'home, i han protestat enèrgicament contra els empresonaments, els consells de guerra i les jurisdiccions especials. La premsa anglesa ha donat gran ressó a aquest declaració oficial dels parlamentaris socialistes.

Manifestació de simpatia a l'Universitat

L'arribada a l'Universitat dels Professors Raventos i Rion així com la de l'estudiant Sanpons ha donat lloc a una important manifestació de simpatia envers els detinguts. Els estudiants de les Facultats de Dret, Lletres i Ciències acolliren amb una ovació imponent l'arribada dels esmentats professors. Els crits de «llibertat per a tots els detinguts», «Justícia pels lladres», «Volem que es faci pública la llista», provocaren dintre de l'Universitat una veritable agitació.

La policia ha donat l'ordre a Raventos, Rion i Sanpons de no sortir de llurs domicilis en previsió de noves mostres de simpatia i de possibles aldarulls.

A Suecia, a Noruega, a Dinamarca i a Holanda

continua la campanya de protesta

La majoria dels periòdics dels països nòrdics i de Dinamarca i Holanda han dedicat també els seus editorials a glossar la situació espanyola i a criticar la política de repressió contra els demòcrates. «Arbetaren», comentant les perspectives polítiques, afirma: «L'essencial avui és que les velles i les noves forces democràtiques es posin d'acord per a estructurar una alternativa viable al règim dictatorial i puguin resoldre el problema de la transició d'un règim a un altre, sense una nova guerra civil devastadora».

«Tot sembla indicar —senyala «Aftonbladet», diari de la tarda d'Estocolm, que el règim franquista coneixerà greus dificultats aquest hivern».

La Democràcia Cristiana Europea expressa la seva emocio

A la reunió dels N.E.I. (Unió Internacional dels Demòcrata-Cristians), es discutí la situació espanyola i s'aprovà una enèrgica protesta pels empresonaments i per les violacions dels drets humans. Els N.E.I. demanaren «que els drets reconeguts a la defensa a tots els països democràtics segons els principis de les nacions unides, siguin també respectats a Espanya». El senyor Landaburu, del Partit Nacionalista Base, assistí a la reunió.

Segueix la mobilització ciutadana

Com ha fet públic la premsa estrangera alguns dels detinguts han sortit de la preso de Carabanchel en situació de «Preso atenuada». Aquests han de presentar-se diàriament a la policia i comunicar totes les sortides que fan.

A la porta de llurs domicilis la policia vigila el moviment d'entrades i sortides de les nombroses visites de que son objecte de la part de ciutadans per-tayents a totes les classes socials.

Dimissió del governador civil ?

El dona com a segura la substitució del Governador Civil, general Acedo, el govern no havent acceptat de portar a la practica les mesures represives proposades per Acedo contra l'Abad de Montserrat.

A resguard de la tempesta

L'escàndol financer actual posa al descobert una infima part de les operacions monetàries que duen a terme els capitalistes del règim franquista. Ni aquestes són les primeres extorsions que es fan al capital nacional, ni tampoc les més importants i encara menys —per les persones que ho han fet— les més simptomàtiques i les de més relleu. Es evident que un oliaire com en Gasull de Reus, un llaner com en Gorina de Tarassa o bé la vidua del General Vàrela per exemple no es poden comparar amb la previsor i eficient Carmen Polo de Franco, la qual ja fa temps els ha precedit en la previsor i patriòtica tasca de situar a l'estranger milions de pessetes.

El fet de la seva importància però el perquè ho fan encara en té més. Els primers en el fons essencialment comercials rapacos pretenen, i ho fan, situar en lloc segur un capital mal guanyat, el qual mantenint-lo en les caixes dels bancs de la península no creuen a cobert dels possibles canvis polítics que s'apropen. Gent d'usura, tanmateix gent empírica, únicament veuen un remei a la pedregada que la nuvolada anuncia: situar-lo a resguard de la tempesta.

En canvi la plecara senyora Polo, el seu «noble» gendre i altres magnats de primer rengle han obeït al conegut calcul del dictatorialisme militant: Preparar amb temps, amb bastant temps, un daurat i plaent exili.

Es clar que la rampinya es cosa antiga i adhuc corrent. En tots els països on la inseguret política del règim esdevé evident, aquestes mena de rates transporten el formatge a bon lloc. Però, mentres són únicament unes quantes el temor que les ha mogut, més aviat hom el considera com lucid instint de conservació.

Quan, però, es generalitza i els oliaires i els bacallaners i altres benemèrits senyors s'afuen pel camí de l'evasió de capitals, hom té el dret de creure que els esdeveniments alliberadors i per tant l'ensulciada del règim esta a punt de trucar a la porta.

Redaccio i Servei de Premsa :
J. Buiria, 8, rue Rigaud
Perpignan (P.-O.)

Imprimerie Labau - Perpignan

Salaris decents i escala mobil dels mateixos